

În ultima vreme anumiți cetățeni, mai mult sau mai puțin intelectuali, folosesc scrisul, blogăritul, pe post de terapie pentru cititori. Sarea și piperul sunt constituite mai ales de comentariile (ne)moderate ce pot împinge terapia spre marketing. Scrisul e un fel de psiholog super - tehnologizat, căruia îi expui problemele și care ți le rezolvă prin like-uri și share-uri, și nu în ultimul rând prin (im)pertinentele observații. Pentru cei încărcăți de energii latente soluția e facilă, având un instrument de război și agitație în orice moment al zilei. Vizibilitate și promovare.... problemele fiecăruia solubilizându-se sau făcându-se mai eterogene în raport cu restul vieții personale. Blogăritul aduce a pagină de jurnal, un fel de alter persona cu un modus operandi diferit uneori de cel al titularului. Și totuși, lumea virtuală, face parte din necesarele clișee ale lumii noastre.

Extrapolând premisa și trecând cu o viteză asimptotică vitezei luminii de psihologia “digitală” mai sus-menționată la psihologia de grup, am ales să port o discuție “intimă”, înconjurată de voi, alți potențiali candidați la blogo-terapie, pentru a vă încuraja să vă oglindiți în grimasele celorlalți și, după ce ați postat subiectul, să găsiți și răspunsuri. Eu voi fi... moderatorul lumii din spatele poporului digitalizat, iar voi, publicul parolat, veți fi spectatorii.

O avalanșă de întrebări mă bombardează, notez repede, pe iPhone bineînțeles (asta era o paranteză, nu face parte din terapie). A! Să nu uit! La începutul ședinței o să vă rog să vă comutați smartphone-urile pe modul prietenos, pentru a ne putea focusa asupra subiectului abordat.

Oare... care-i șpilu’ “blogalizării”...? Probabil este o sedentarizare intelectuală. Toată lumea aleargă, cursa fiecăruia e un slalom printre capcane reale și mai nou virtuale.... Un mix de clișee. Și totuși suntem într-un moment critic, când imaginația nu declanșează provocări, și realitatea se estompează. Vă privesc și mă-ntreb dacă este mai tragic clișeul (d)in viață decât clișeul (d)in artă. Clișeul din artă este o perpetuă infestare a calității și a libertății pe care creația o presupune. Clișeul din viață este o chestie strict personală, neexpusă total în spațiul public. E mai PC (politically correct) să îmbolnăvești masa, decât să îmbolnăvești casa (familia sau grupul de prieteni)? Poate răspunsul se cere a fi dat printr-o utopie: promovarea auto-descoperii și formarea unei personalități independente, prin încurajarea Smart Individului Real, activ în societate.

Din public zboară, nu foarte dese, întrebările. Primesc un ghiont fandat care mă chestionează vizavi de “virtualizarea” benefică/malefică a mass-mediei. Voi răspunde, ce cred acum, în această secundă. Este malefică doar pentru cei afectați în... afirmare. Este malefică

doar pentru cei nu foarte... smart. Este malefică doar pentru cei în formare. Este malefică doar pentru cei impersonali. Iar felul în care "maleficitatea" se manifestă nu necesită o teorie conspirativă, ci doar o simplă ocheada și exemplarele clișeizării mass-media răsar mai abilitate ca animalele lui Orwell. Dar mai presus de orice, trebuie să fim rebeli și excentrici pentru a nu fi "blogalizați" en-gros.

Mereu mai mulți gândesc aceleași idei. Doar că în timpuri diferite și situații diferite. Blogul are puterea de a fi atemporal. E mai degrabă un spirit de turmă care provine din dorința de a ieși în evidență cu metode ieftine. O parte trișează, o parte exultă, o parte insultă. Sunt și multe excepții care vizează alte lumi. Dar în lumea noastră e un risc să credem că nu suntem fericiți. Iar dacă admitem dozajul de fericire obligatoriu, vom avea curajul să ne privim în oglindă. Să alternăm oglinda cu blogul și viceversa ca să putem râde. Blogul este... o oglindă mată, în care fiecare vede altfel, simte altfel, trăiește altfel, dar nu se socializează. Dacă înlăturăm pânza, rățușca brună se va schimba în lebăda albă, motivată de propria-i splendoare și poate ne vom și auzi.

Din public țâșnesc priviri, zâmbete cosmetizate, amicale clișee. Ce fals! Ce păcat! Clișeele sunt tatuajele celor prea obosiți sau timorați de propria originalitate. Clișeele sunt tatuajele celor prea puțin curajoși pentru a-și expune sufletul, conștiința fiind de neant în care vor fi absorbiți. Tatuajele fac parte din ambalajul noii generații. Schimbarea generațiilor aduce cu sine și schimbarea "consistenței" modelelor, care la rândul lor au devenit clișee generatoare de și mai multe clișee. Clișeul e singurul accesibil. Dar și "modelul" a devenit ceva accesibil, banii au nevoie de o nișă. Nișa nu e un clișeu, dar poate absorbi clișee.

Dacă ne-ar privi oare niște extratereștri (așa cum am privi, de exemplu noi o populație de furnici) și-ar da seama cât de ne-diferiți suntem? Ar râde, poate ar plânge, poate ne-ar invada urgent, într-o apocalipsă strategică prescrisă de mult de muritorii regizori americani.

Suntem miliarde de măști, niște clișee contaminate cu E-uri, gata să intoxice și celelalte galaxii și poate chiar...Universul.

Nu. Nu bat câmpii! Sunt poate doar... ego-blogo-centrică. Și nu suntem pe blog!

Blog-storming (articol de Iulia - Dora Maris)

Scris de Iulia - Dora Maris

Sâmbătă, 24 Mai 2014 15:38 -

Bine ați venit în... realitate!...

Autor: Dora Mariș